

U KARAŠEVU

ZAHVALNA VEČERA

Ponajbolji sportaši iz svih karaševskih sela i članovi kulturnog društva Karaševska Zora okupili su se 20.03.2010. godine u zgradi Zajedništva Hrvata na tradicionalnoj zajedničkoj večeri koju je naša krovna organizacija priredila u znak iskrene zahvalnosti za uspješno djelovanje u 2009. godini.

Uz naše najbolje nogometaše, na proslavu su bili pozvani i ponajbolji sudionici stolnoteniskog turnira kojega je Zajedništvo organiziralo krajem prošle godine.

Nakon što je prisutnima želio dobrodošlicu, prof. Milja Radan, predsjednik Zajedništva Hrvata, u svom se govoru osvrnuo na uspješno djelovanje članova Folklornog društva i nadarenih nogometaša istaknuvši kako je samo u prethodnoj godini Karaševska zora „svanula devet puta“ na kulturno-umjetničkim manifestacijama u Greonju, Bistrici, Ričici, Herculanu, Sigišoari ali i na drugim rumunjskim scenama. Bilo da se radi o paradi narodnih nošnji, prikazivanju i izvođenju tradicionalnih plesova

ili pak o pjevanju autohtonih popijevki, članovi Karaševske zore su ponosno promicali kulturnu vrijednost naše zajednice i plodove karaševskog narodnog stvaralaštva. Oni su najzaslužniji za čuvanje i promoviranje tradicije koju su nam ostavili naši stari.

U istom smislu se prisutnima obratio i knez karaševske općine, gosp. Petar Bogdan, istaknuvši zadovoljstvo što se nalazi na ovoj proslavi, zaokružen nogometašima i mnoštvom mladih i nadarenih članova Karaševske zore.

Nakon svečanog dijela proslave i sagledavanja reportaže o prošlogodišnjem karaševskom kulturno-sportskom životu uslijedilo je druženje svih gostiju, uz obilatu ponudu jela i pića. Bila je noć zabave radosti, ponosa i prijateljstva.

Ivan Dobra

UREDNIŠTVO:

ISSN KOD 1841-9925

Počasni glavni urednik: prof. Milja RADAN

Glavni urednik: Slobodan GERA

Urednici: Ivan DOBRA; Lina TINKUL; Daniel LUKACELA; Slavica MUSELIN; Marija LACKIĆ

Tehnoredaktor: Zlatko Nikola URSUL

Fotoreporter i grafički dizajn: Ljubomir RADAN

Adresa: Karaševo, Središnje sjedište ZHR-a

Telefon: 0040-255-232255; fax: 0040-255-232146

E-mail: zhrucr@gmail.com

Web: www.zhr-ucr.ro

REDACȚIA:

COD ISSN 1841-9925

Redactor principal onorific: prof. Mihai RADAN

Redactor principal: Slobodan GHERA

Redactori: Ivan DOBRA; Lina TINCUL; Daniel LUCACELA; Slavița MUSELIN; Maria LAȚCHICI

Tehnoredactor: Zlatko Nikola URSUL

Fotoreporter și designer: Liubomir RADAN

Adresa: Carașova, jud. Caraș-Severin,

Sediul central al UCR

Telefon: 0040-255-232255; fax: 0040-255-232146

E-mail: zhrucr@gmail.com; **Web:** www.zhr-ucr.ro

Srećan Veligdan

DVOJEZIČNO GLASILO KARAŠEVSKIH I TAMIŠKIH HRVATA
PUBLICAȚIE BILINGVĂ A UNIUNII CROAȚILOR DIN ROMÂNIA

Godina: XIV
Broj: 60
ožujak 2010.
Anul: XIV
Nr. 60
martie 2010

OPSTANAK NAŠIH ŠKOLA = OPSTANAK NAŠIH SELA

Prošla je godina dana od protesta ravničkih roditelja koji su zahvaljujući svojoj odlučnosti no i svesrdnoj pomoći ZHR-a uspjeli spasiti svoju školu od zatvaranja, spašavajući na taj način i budućnost svojeg sela.

Stoga smatramo opravdanim staviti znak jednakosti u naslovu, jer škole su rasadnici budućnosti svakoga sela, a njezini učenici mladice koje daju svojevrsnu garanciju da selo ima budućnost.

zatvaranja, ostala funkcionirati. Ali, škola nije sama po sebi ostala, već su prvoga dana škole (kada je bio presudni trenutak) naš zastupnik prof. Radan zajedno s prof. Jankovom otišli u Ravnik i tamo zajedno s roditeljima borili se i izborili da škola

će se tražiti i iz drugih izvora, jer je ZHR, a želimo vjerovati da i cijela karaševska zajednica, odlučna obraniti opstanak škole i škola. Nećemo ponavljati sve neugodne epizode vezane uz ravničku školu i borbu koja se vodila za njezin opstanak, od susreta s generalnim inspektorom pa sve do početka školske godine kada je poslan kombi po djecu, no na sreću stigao skoro prazan u Lupak. Neka nam to bude pouka za budućnost. Sve razvijene zemlje svijeta ulažu u obrazovanje svjesne da time ulažu u svoju bolju budućnost. Pa onda bi se i mi i naša sredina kao trebali tako ponašati, jer smo zemlja članica Europske unije, razvijene zajednice koja zna prepoznati ulogu školstva. A dvojezična je nastava, na materinskom i rumunjskom, bogatstvo, mogućnost, šansa i spasonosna vrata za opstanak škola. Materinski se jezik ne uči umjesto nekog stranog jezika već ima status kao i rumunjski. A školski program ima osim ova dva jezika, dva strana jezika.

Nadajmo se da će naše škole opstati i da će naša zajednica i svi rukovodeći faktori biti spremni za njihovu obranu, ukoliko to bude trebalo. Da će hodnicima škola veselo odzvanjati učenička vika, a ne da ostanu prazne zgrade koje će nas podsjećati na sive i glomazne zgrade bivšega režima.

Maria Lațchici

Već početkom ove kalendarske godine mogli smo skoro svakodnevno pratiti nimalo ružičaste vijesti o tome koliko će ljudi ostati bez posla. Ni školstvo nije ostalo po strani, pa se stalno spominjalo otpuštanje nastavnika i komasiranje škola. Potaknuti neugodnim iskustvima iz nedavne prošlosti kada je prijetilo zatvaranje škole u Ravniku, a nešto prije u Klokotiču, odlučili smo skrenuti čitateljima pozornost na ovaj aspekt i ujedno ih navrijeme informirati o tome što bi se skoro opet moglo dogoditi. Kolege urednici su redovno informirali naše čitatelje o borbi za opstanak spomenutih škola. Borba koja međutim nije obuhvatila cijelu našu karaševsku zajednicu, i ovdje mislimo na sve faktore koji bi se trebali brinuti o obrazovanju, već je, NAŽALOST, podijelila našu malobroju zajednicu: na većinu za i neznatnu manjinu (slučaj ili dva) protiv opstanaka škole.

Na svu sreću, prošle je godine sve dobro završilo pa je škola u Ravniku, koja je najviše bila na meti

opstane. No početkom ove godine opet su stigle usmene prijetnje. Sva sreća pa je prof. M. Radan, vrlo dobro informiran o stanju školstva, «objasnio» nadležnima u inspektoratu o posebnom statusu manjinskih škola, konkretno da se za te škole izdvajaju veća financijska sredstva, kao i o tome da ako bude trebalo, sredstva

NATJECANJE U ŠAHU

U prostorijama Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj održano je 26. ožujka pojedinačno natjecanje u šahu za muškarce i žene, a pravo sudjelovanja su imali šahisti iz karaševskih sela.

Inicijativa Zajedništva da u premijeri priredi šahovsko natjecanje za mlade i odrasle Karaševce došla je u trenutku kada je na našim prostorima interes za ovaj plemeniti sport bio u znatnom opadanju.

„Mali šahisti bolje pamte i uče i nisam sreo nijednu osobu koja bi požalila što je naučila igrati šah“, rekao je na otvaranju natjecanja Mi-hai Bolintiş, tajnik karaš – severinske šahovske organizacije koji je inače sudio sve šahovske igre i pružio stručnu pomoć Zajedništvu pri organiziranju ovoga šahovskog turnira.

Šahovska igra može biti veoma korisna u odgoju djece. Šah potiče razvoj pamćenja, koncentracije, brzine računanja i logike razmišljanja, te je u mnogim naprednim zemljama postao dijelom školskog programa. 80-tih godina prošloga stoljeća, na primjer, šah je do te mjere bio prakticiran u školi u Karaševu, a učenici su toliko bili začarani šahovskom pločom i figurama da se slobodno može reći kako je već u to vrijeme šah bio fakultativnim dijelom nastavnog programa u školi iz Karaševa. Istini za volju, interes za šah je u karaševsku školu uveo prof. Luka Petraška. Marljivo je podučavao i koordinirao generacije i generacije mladih šahista. Zacijelo, ovoj se tvrdnji može predbaciti da je pretjerana jer je u Karaševu postojao šah i godinama prije prof. Petraške, postoji i nakon njega, a najbolji je dokaz prisutnost velikog broja šahista

iz Karaševa na ovom natjecanju. Slažem se, ali ova plemenita igra se nije nikada u našem mjestu tako masovno prakticirala i niti se igrala na takvom visokom nivou na kakvom se igrala dok je u karaševskoj školi radio Profesor iz Nermiđa. Dokaz su ženski i muški županijski prvaci i viceprvaci porijeklom iz Karaševa ili pak ženska šahovska ekipa karaš-

severinske županije iz 1982. godine koja je na državnom natjecanju bila u potpunosti sastavljena od šahistica iz Karaševa.

Osim Mihaia Bolintişa, prof. Radana i prof. Luke Petraške, na svečanosti dodijele medalja participirao je i predsjednik karaš-severinske šahovske organizacije, međunarodni majstor Corneliu Buşu, čija je prisutnost posebno obradovala sudionike i pobjednike ovoga šahovskog „festivala“. A najbolji se ovaj put pokazao **Popa Ghiță Marius** iz Lupaka, koji je osvojio prvo mjesto u seniorskoj konkurenciji bez izgubljenih utakmica. Njega su sljedili **Golftă Samir** iz Lupaka, **Domaneanț Iakob** iz Karaševa i **Marian Zlatko** iz Karaševa. U konkurenciji od I do IV razreda **Maliș Marian** je osvojio prvo mjesto, **Hațegan Zlatko** drugo mjesto, **Udovița Lucian Adrian** treće mjesto i **Zenga Žaklina** četvrto mjesto. **Bunea Miodrag** se pokazao najboljim u konkurenciji od V do VIII razreda, a zatim su sljedili **Beul Gheorghe**, **Udovița Ivan** i **Moldovan Mikola**.

Ivan Dobra

MILJA VATAV O CROATIJI KLOKOTIČ

Četveromjesečna pauza V nogometne lige naše županije završila je u subotu 21. ožujka, kada su po rasporedu odigrane utakmice četrnaestog kola.

Nаша „Croatia“ iz Klokotiča odigrala je svoju prvu utakmicu tek u drugome kolu kada je ugostila ekipu AS Valiug iz Valjuga koja je u zadnjim trima utakmicama pokazala da se nalazi u sve većoj formi. Razgovarali smo s gospodinom Miljom Vatavom, jednim od osnivačkih članova „Croatie“, o stanju naše momčadi.

REP: Imali ste poteškoće u igri i krajem prošle sezone kada ekipa nije uspjela doći do pobjede u zadnjih tri utakmice, a prva utakmica u novoj sezoni nije bila sa srećom za vas.

Milja Vata: Prije utakmice s Vranjom bili smo totalno uvjereni u našu pobjedu. Ušli smo u igru vrlo opušteni i bez koncentracije, i na kraju smo izgubili. Taj nas je poraz vratio s nogama na zemlju i sljedeću utakmicu s Viitorulam u Vermešu odigrali smo onako kako smo najbolje znali, jedino što je lopta odbila ući u njihovu mrežu. Međutim, jedini je njihov udarac prema vratima zatresao našu mrežu. Imali smo peha! Današnja igra bila je donekle slična one iz Vermeša. Mi smo imali inicijativu, držali smo igru pod kontrolom, ali u zadnjim minutama oni su nam zabili gol. Bili smo dosta živčani zbog toga, ali moramo se sabrati jer dolaze teške utakmice i moramo misliti jedino na pobjedu.

REP: Vidi se da su nastale promjene u redovima ekipe...

Milja Vata: U osnovi, ekipa nam je ostala ista, jedino od starih igrača nema više golmana, Đurđa Gere, ali imamo čak osmero novih igrača koji su prošle sezone bili legitimirani u karaševskom „Prolazu“.

Nadam se da će se dečki brzo uklopiti u ekipu i da će nam pomoći vratiti se opet na vrh!

REP: Kako se snalazite s financijskog aspekta? Da li imate nekog sponzora?

Milja Vata: Sponzora nemamo. Zatražili smo od općine Lupak da nas novčano podrži, ali odgovorili su nam da već djelomično financiraju „Vointu“ iz Lupaka i da općina ne može podnijeti troškove još jedne ekipe. Ne razumijem ipak zašto općina može podržavati jednu ekipu čiji nogometaši većinom dolaze

izvan naših sela, a za ekipu sastavljenu od domaćih igrača se ne može naći novac. Tako da se moramo sami snalaziti. Jedini doprinos koji nam daje općina jest plaćanje delegiranih sudaca i plaćanje godišnjih viza legitimiranih igrača. Inzistirat ćemo ipak da nam za buduće općina nađe nekog sponzora.

REP: Na kraju, recite nam koji su vaši planovi za ovu sezonu?

Milja Vata: Cilj nam je završiti na jednome od prva tri mjesta, ali ne bi nam škodilo uopće ako bismo uspjeli čak i promovirati u IV ligu.

Besplatna obavijest

Firma „S.C. Mirko & Branka Impex. S.R.L.“, sa sjedištem u Klokotiču, br. 48. (skladište u centru sela), nudi vam razne građevinske materijale i alate po povoljnim cijenama.

Za detaljne informacije možete nazvati sljedeće brojeve: 0255/ 234120 ili 0762673117, svakog radnog dana od 8.-22. sata. Prijevoz besplatan!

CILJEVI I NAMJERE OPĆINE LUPAK ZA 2010. GODINU.

Što se događa u općini Lupak, koji su pothvati, projekti, ciljevi ili administrativne probleme i poteškoće s kojima lupačka općina je započela 2010. godinu, saznala sam u razgovoru s knezom Marijanom Vlašićem.

Lupačka je općina napravila projekt vrijedan 2,5 milijuna eura, koji još čeka odgovor komisije iz Bukurešta.

Ile pokraj asvalta (iako spada pod njezinu administraciju), već je to odgovornost i obaveza svake obitelji koja ima livade ili polja uz cestu.

u blizini nogometnog igrališta u Lupaku i sada se pokušava izboriti za fondove kako bi na tom mjestu podigla Sportsku dvoranu.

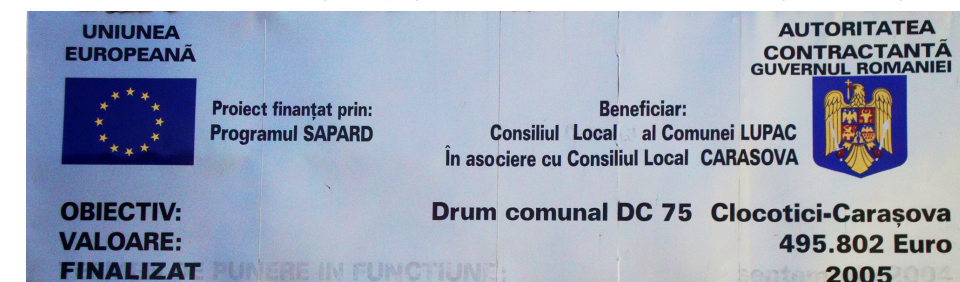
Ukoliko bi bio odobren, projekt bi obuhvaćao izgradnju nove ceste DJ 581 iz Klokotiča prema Delugu, kod Belog krsta (od Kikeša na obršku) što bi približilo selo Klokotič Ričici 3 km, kanalizaciju u Klokotiču, obnovu Doma kulture u Klokotiču i izgradnju Doma za druženje starijih osoba u Lupaku. Naravno, ovi projekti za sad su samo san. Jer, u slučaju da komisija odbije jednog od gore navedenih projekata, ispadaju i ostala tri!

Što se tiče glavne ceste iz Klokotiča do raskrižja županijskom cestom koja vodi prema Lupaku i Ričici i na kojoj su radovi započeli prošle godine, knez mi je rekao da će se radovi svakako nastaviti ali samo u onolikoj mjeri koliko mjesni budžet dozvoljava. Budući da je imao najbolje putove, Klokotič je ostavljen zadnji na papiru, a prioritet je imao Ravnik, koji nije imao nikakvog asvalta, zatim Vodnik, čija je asfaltirana cesta bila živi užas.

Za cestu koja spaja Klokotič i Karaševu, knez smatra kako nije dužnost općine Lupak čistiti grm-

Knez Marijan Vlašić je naglasio kako općina ima dužnost, između ostalog, održavati ceste iz svih sela lupačke općine, zgrade Kulturnih domova i škole, nenaglašivši pritom hoće li u tim školama, kojima prijeti

Na kraju intervjua, knez lupačke općine je izrazio određene sumnje u objektivnost Hrvatske grančice. Naime, kada bi naša novina bila objektivna, misli lupački knez, onda bi istaknula i činjenicu da je

opasnost od „komasiranja“, pokušati sačuvati sve razrede i učenike koji imaju pravo školovanja na maternjem jeziku kao manjina. Dalje kaže, da nije bilo potrebno asfaltirati propale glavne ceste, mogle su se asfaltirati ulice u jednom selu. Nažalost, dok se ne asfaltiraju sve ulice u mjestima lupačke općine, ljudi će se morati boriti s blatom na cipelama.

Općina je prošle godine počela izravnavanje jedne površine

asfalt na putu Klokotič-Karaševu praktički njegovo djelo. „Ja sam ga projektirao...“, je moj projekt..., za moji 800 m ja sam njim učinio 5 km..., meni je bilo da povežem sela jedan s drugim...“, riječi su Marjana Vlašića, lupačkog kneza.

Svakako, činjenica je da Karaševcima taj put veoma koristi jer još više povezuje i spaja našu malenu zajednicu.

Slaviša Muselin

“USKRSNUĆE I ŽIVOT”

Naša je istina da su ovdje Hrvati, još tamo od davnih stoljeća, formirali svoja sela, razvili svoju kulturu, primili kršćansku vjeru iz Petrova Rima, sačuvali svoj hrvatski jezik, oblikovali se u europski narod.

Taj je narod na svom Križnom povijesnom putu padao pod vladare i s istoka, i zapada, i sjevera... ali svaki se put čudesno izdigao, uskrsnuo i obnovio na život.

Za vrijeme Isusove muke, ljudski gledajući, nisu postojali nikakvi razlozi za nadu i radost. Sjetimo se straha koji je zavladao među apostolima. Sjetimo se, potpuno razočarani, govorili o Isusovoj smrti koja je prema njima označila svršetak bilo koje nade i očekivanja.

Pogled iz kuta

Po mnogočemu i današnja situacija u svijetu ne pruža razloge nade i kao da je slična onodobnoj. Živimo u dramatičnom vremenu, kada tolike krize i neimaštine rađaju bol i tugu. One obitelji kojima je stalo do napretka i dobrog odgoja djece osjećaju se osamljenima u tim naporima i često klonu.

Kad tome dodamo i mnoge bolesti osoba koje su nam bliske i s kojima smo životno povezani, često nam naviru pitanja koja se svode na sljedeće: «Ima li sve to smisla?» Što ja, što mi, kao obitelj, kao mala zajednica vjernika... mogu ili možemo učiniti da se sve to okrene na dobro? Kamo se okrenuti i gdje potražiti pomoć?

Takva su pitanja uvijek temelj da svoje oči podignemo «gore», gdje nas vjera uči da «Krist sjedi zdesna Ocu i da se baš zauzima za nas» To znači vjerovati da Onaj koji je Krista podignuo iz groba i nas uzdiže zajedno s njime. To nije vjera u život bez patnje, križa i smrti. Ali to jest vjera da patnja, križ i smrt nemaju posljednju riječ i da imaju smisla. U otajstvo Kristova uskrsnuća i pobjede nad zlom i smrću, i mi smo danas po krštenju uronjeni, te postajemo njegovi živi svjedoci. Uskrsnuće je stvarnost koju živimo, na kojoj se temelji povijest i koja ide prema svome ispunjenju. Uskrsli Krist je razlog nade! Bog nas nije napustio, nego se nadvija nad svačiji život

poput majke nad djetetom.

O, da nam nije bilo dragog Isusa i pobjede nad smrću, ostali bi mi i dalje u noćnoj tami, makar imali sve zvijezde, u grijehu, makar imali kulture i vjerovanja, u vječitu propinjanju i padanju, u ludu i uzaludnu, besmislenu poslu! Isusova se ljubav nije zaustavila samo na pojedinom čovjeku, istomišljeniku ili prijatelju. Ona se protegnula na sve ljude. Isusov život, smrt i uskrsnuće, to je put kojim Bog hoda, te na njega i čovjeka poziva,

želeći mu dobro.

Na dobro Ti došlo sveto Uskrsnuće Isusovo, narode Božji:

- i tebi, bolesniče i bolesnice u bolnici ili kod kuće!

- i tebi, liječniče i bolničarko što unosiš utjehu i radost kad po Božjem zakonu radiš!

- i tebi, roditeljo koja donosiš novorođenčce ove noći ili ovih dana negdje u bolnici ili na ginekologiji! I svim majkama i očevima!

- i tebi, višečlana siromašna obitelji! I svima protjeranima iz svoga doma!

- i tebi, mali koji boluješ od leukemije, i svima vama što bolujete od raka u sva sedam sela!

- i tebi, karaševski sine, što u tuđinskom zatvoru čekas povratak svojoj majci!

- i vama, odgovornima za naša sela, koji biste željeli vidjeti napredak, koji se borite za našu istinu i pravdu, u mir i slobodu, rad i blagostanje!

- i vama profesorima i u srednjim, i u pučkim školama!

- i tebi odgovornome za prenošenje vijesti preko radija, televizije i naše grančice!

- i svima vama misnicima i zaposlenima u crkvi, časni duhovni rode Isusov!

- i tebi, Papa Benedikte, tebi biskupe Martine koji ste Namjesnici ovoga Krista Kralja kojemu slavimo Uskrs!

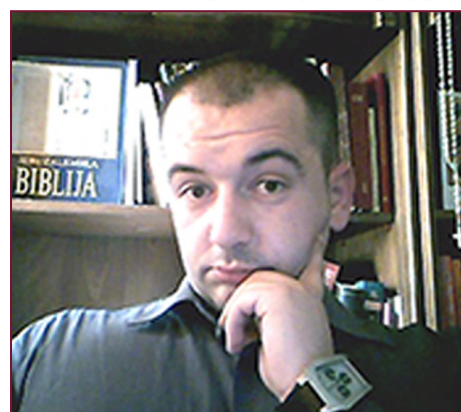
- i tebi, mališane, koji nemaš pojma što se noćas i danas slavi, samo vidiš da se nešto naveliko slavi i u kući i u crkvi!

- i tebi, koji si dušmanin samome sebi, koji još ne možeš okajati niti se okaniti nemira, nepravde, zla, nevjere i psovke,

- a nema ti drugih Božjih zapovijedi nego crkvenih, ni drugoga Boga, ni Spasa, ni Spasitelja nego ovoga kojemu svečano svetkujemo Uskrs!

Izbavi nas, Gospodine, iz časa i vlasti grijeha i otvori nam vrata uskrsnuća!

Vič. Davor Lucacela

DESPRE CERERILE ÎNAINȚATE CONSILIULUI LOCAL.

14.06 / 04.03.2010

Consiliul Local Carașova
Nr. 12 / 03.03.2010.

1+3 pag.

Către

Redacția ziarului "Hrvatska Grančica"

Stimată redacție,

Vă trimitem alăturat o scrisoare deschisă adresată domnului prof. Radan Mihai, președintele Uniunii Croaților din România, pe care vă rugăm să o publicați în numărul următor al ediției dumneavoastră, alături de cele trei copii ale cererilor anexate, având ca obiect solicitarea atribuirii terenului din centrul comunei în anul 1999, Uniunii Croaților din România pentru construirea sediului acesteia, pentru o mai bună cunoaștere de către comunitatea din Carașova a situației în care se află astăzi terenul respectiv:

SCRISOARE DESCHISĂ

Către

Domnul prof. Mihai Radan – Președintele UCR

Stimate domnule Președinte,

Data fiind situația care a generat adoptarea de către Consiliul Local Carașova a Hotărârii nr. 63/27.10.2009 cu privire la **cu privire la modificarea și completarea Hotărârii Consiliului Local** Carașova nr. 8/25.02.1999 privind atribuirea în folosință gratuită pe termen de 99 de ani, Uniunii Croaților din România, a unui teren, în vederea construirii unui sediu, precum și faptul că Uniunea Croaților din România a atacat în instanță hotărârea respectivă, în vederea unei informări corecte a comunității noastre, vă solicităm explicații prin intermediul aceluiasi editorial, în ce privește existența celor trei cereri adresate de Uniunea Croaților din România, Consiliului Local Carașova în anul 1999, având același obiect, de atribuire a terenului din centrul comunei pentru construirea sediului organizației. Este evident faptul că toate cererile au fost întocmite în cadrul UCR, întrucât poartă ștampila organizației. În acest sens, vă rugăm să explicați opiniei publice despre existența acestora, precum și diferența care există între formatul ștampilelor și semnăturile persoanelor înscrise pe aceste cereri.

Vă mulțumim anticipat și așteptăm cu interes răspunsul dumneavoastră,

Grupul de consilieri PDL și PNL din cadrul Consiliului Local Carașova

PDL

PNL

CECILIA ION
PRUTA MIHAILA
NEACULI PETRU
CARICI IVAN
FILEA NIC
SIMA MARTIN

SORCA MIHAILA
BOGDAN PETRU

EXPLICAȚIILE LE VOR DA DOMNII CONSILIERI ÎN FAȚA INSTANȚEI.

LA SCOBAR PE NERA

Undeva pe la sfârșitul săptămânii plănuiam o ieșire la un pescuit de scobar. Cum eu mă consider un începător într-ale „scobăritului”, mi-am zis că n-ar fi o idee rea să-mi încerc norocul pe râul Nera, deoarece acolo se află foarte mult scobar.

Că scobarul sălășluiește în număr mare pe Nera am aflat într-o primăvară, când am fost la un pescuit de clean pe acel râu cu prietenul meu Alin. Am observat atunci, cu ajutorul ochelarilor polarizi, zeci de bancuri de scobar în care se aflau și exemplare care depășeau ușor 1 kg.

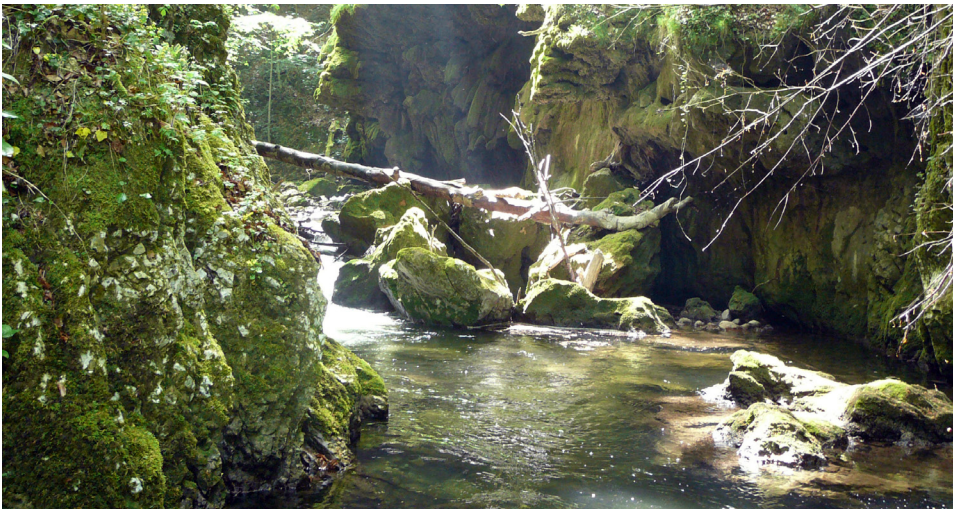
Mi-am pregătit totul cu o zi înainte și am luat cu mine și unelte de pescuit pentru Dunăre, dat fiind faptul că fluviul se află la câțiva pași de Nera. Fiindcă nu am găsit nici un prieten dispus să-și piardă timpul hoinărind după scobar, am decis să plec singur. M-am trezit la ora 3,30 dimineața și am plecat la drum. Cum prin vene îmi curge sânge de pescar la răpitor am hotărât să-mi încerc norocul pe Dunăre mai întâi. Am ajuns pe la 5,45 și până mi-am pregătit bățul s-a crăpat de ziuă, cel mai potrivit moment de a începe pescuitul la răpitori precum șalăul, avatul, somnul, etc.

Am oprit la „Baba-Kaja”, imediat după satul Pescari, actualmente Coronini și am ales pentru început un vobler de 7 cm, roșu cu alb, de suprafață. După jumătate de oră de pescuit n-am capturat nimic impresionant, doar 2 avăți la 200-300 g. Am schimbat voblerul cu unul de adâncime, în speranța capturării vreunui șalău sau somn. După câteva lanseuri am crezut că a dat norocul peste mine fiindcă voblerul s-a blocat ca și cum ar fi fost atacat de un șalău mare. Însă în momentul în care am contrat, voblerul s-a rupt, iar truda mea de-a recupera peștișorul de plastic a fost

zadarnică. Pierdeam pentru a nu știu câta oară voblerul printre copacii scufundați în apa marelui fluviu. A ieșit și soarele, era vremea micului dejun. Am mâncat ceva în grabă și am decis să mă întorc repede pe râul Nera. Știam din experiență că în zilele de sâmbătă râul este împânzit de pescari sportivi, astfel că era foarte greu să se găsească un loc bun de pescuit scobari sau de parcat mașina. În plus, intenția mea a fost să rămân și peste noapte.

Am ajuns în Moldova Nouă și mai aveam de trecut dealul Piatra Alba până să ajung la râu. Mi-am amintit atunci că uitasem acasă tot ce înseamnă lichid, - suc, răchie, bere sau ceai. Bine că mă aflam în oraș, așa că am avut de unde să mă aprovizionez. Numai că în locul unui pahar de răchie trebuia să mă delectez cu niște vodcă, cam scumpă și nu atât de bună ca țuica pe care obișnuiesc să o beau acasă.

Am ajuns pe Nera la ora 10, mi-am instalat tabăra, am momit locul cu niște cuș-cuș și am montat două bețe cu peștișor mic, în speranța capturării unui clean mai mare. Am montat și bățul cu care urma să dau la scobar, m-am așezat în scăunel și a urmat prima lansare după scobar. Cu toate că nu prea le am eu cu scobarul, sunt mai degrabă specialist în capturarea păstrăvului din zonele montane, am considerat că merită încercat. Primele capturi au fost câteva beldițe și albituri pe care le-am oprit, binenteles, deoarece erau bune pentru saramură, dar le puteam folosi și ca momeală pentru peștii mari. Fiindcă apa era puțin tulbure și foarte adâncă în locul în care pescuiam, m-am gândit că voi avea parte de o captură bună, însă, de toate am prins, numai scobar nu.

După masă am luat o hotărâre care nu mă caracterizează, aceea de a pleca acasă. Pe la ora 4,30 mă aflam deja pe la Giurgiova, în drum spre casă, și am decis că până la lăsarea serii să pescuiesc în aval de satul Goruia, fiindcă știam câteva locuri faine. Cuș-cuș aveam destul, iar bățul era cu linia pregătită. Am început să pescuiesc după ce am momit locul și la a treia lansare am scos primul scobar, după care au urmat încă 4 la intervale scurte de timp. Am mai insistat și norocul mi-a adus încă 3, nici unul mai mare de jumătate de kilogram.

Ce să mai zic, eram cel mai fericit om din lume, aveam în traistă pește de Dunăre, din râul Nera, dar și din frumosul nostru râu Caraș.

Petru Miloș

ULAZNI PUT U KARAŠEVO

Ulazni put u Karaševo, od nacionalne ceste pa sve do zgrade karaševske općine, nalazio se do prije nekoliko dana u kritičnom stanju, najkritičnijem otkako je on asfaltiran.

Najneugodnije je bilo kada je padala kiša, jer je voda pokrivala i još više povećavala rupe. Vozači iz Karaševa su napamet znali položaje svih rupa i spretno su ih zaobilazili skoro na svim mjestima. Velim skoro, zato što su na nekim dijelovima puta postojale i ogromne rupe, jedna do druge, i tamo nitko više nije imao što učiniti. Na tim dijelovima vozači su morali ući autom u rupu, a zatim požuriti kod automehaničara na pregled auta. Čak su puno teže od mještana prolazili vozači koji nisu poznavali naš put, odnosno oni koji nisu porijeklom iz Karaševa. Stranci su najviše riskirali, pogotovo kada su rupe bile prekrivene vodom i nisu im mogli procijeniti obujam. Budući da nije postojao nikakav prometni znak koji bi vozačima bio trebao skrenuti pozornost na rupe, stranci su samo znali da je Karaševo prelijepo mjesto, koje želi postati atraktivnim turističkim odredištem.

Nekako krajem siječnja ove 2010. godine, Milja Petruc, stanovnik Karaševa, lopatom je u ruci sam pokušavao zatrpiti rupe na našem ulaznom putu. Njegova je ambicija bila doista velika i naponi vrijedni svake pohvale, no čestiti je čovjek neko vrijeme radio, zatrpavao rupe, a zatim odustao. Karaševskim rupama se nemožeš tek tako lako i jednostavno boriti. U jednom je trenutku postojala opravdana sumnja da naša

komanda i mjesni izabranici postupaju u maniri uprave jednog engleskog sela u blizini Londona. Tamošnji su čelnici razmislili da namjerno ostave rupe na sporednim putevima jer bi takav čin bio veoma produktivan. S jedne strane, komanda bi uštedjela i novac i vrijeme koji se potroše za popravak puta, a vozači bi bili primorani voziti kudikamo sporije, što bi dovelo do smanjenja broja prometnih nesreća, s druge strane.

Ipak, karaševska komanda je prije nekoliko dana popunila rupe na asfaltu kamenjen, što opet nije adekvatno rješenje. Rupe se iznova javljaju, a kamen je sada izbačen po asfaltu i postoji realna opasnost da nekome razbije staklo na autu ili, u

najgorem slučaju, glavu. Zastupnik PDL-a u Rumunjskom parlamentu, gospodin Valentin Rusu, već je prošle godine mislio da je tom dijelu karaševskog puta potrebna jedna „plomba”, a zatim jedan „tratament termic”. Zapravo, gospodin Rusu je sredinom prošle godine došao u Karaševo i obećao Karaševcima da će „Udruga za puteve, a to zna i karaševski knez jer je bio na sastanku s gosp. Frunzăverdeom, započeti tijekom sljedećeg tjedna popravak toga puta, najprije jednom „plombom”, a zatim će se obavezno staviti „tratament termic”. Gospodin Rusu se na tom istom karaševskom skupu još jače lansirao: „...hoću vam reći da će također u sljedećem tjednu, najkasnije za dva tjedana, Udruga za puteve intervenirati da popravi taj put (Karaševo-Kantar) i obećajem vam da ću u budućnosti periodično dolaziti u vašu sredinu, da otkrijem koji su problemi s kojima se suočavate vi i vaša Općina kako bi vam došao u susret”. Tako je zborio sredinom prošle godine gosp. Valentin Rusu, zastupnik PDL, na stepenicama karaševske komande.

Postoji još jedno objašnjenje zašto je karaševska komanda toliko odugovlačila popravkom karaševskog ulaznog puta. Izgleda da su karaševski PDL-ovski konsilijeri, koji usput rečeno, čine većinu u komandi, čekali gospodina Rusu, zastupnika PDL, da ispunji bar jedno obećanje dano Karaševcima. Međutim, on to nije napravio.

Ivan Dobra

SOCIJALNI SLUČAJ

Počinem se sve češće pitati što se nama ljudima uopće događa u zadnje vrijeme: novaca ima sve manje, nesigurnost sutrašnjeg dana sve više raste, nezaposlenost također raste, dok oni koji su ipak imali sreće sačuvati svoja posla zarađuju manje novaca uz sve veći napor i trud na radnome mjestu.

Manje više svi mi osjećamo da nam dani uistinu postaju teži – kao da je odjednom nestala ona udobnost našeg života – a riječ „kriza“ čvrsto se zalijepila na usnama svih nas. O njoj možemo pročitati gotovo u svim novinama, čujemo je opet na radiju i gledamo potresna krizna izvješća na televiziji. Pitam se onda kako sve ovo utječe na ponašanje ljudi, da li postajemo više sebični u takvim okolnostima kada zaokupljenost svakodnevnicom ne ostavlja nam vremena misliti i na one oko sebe, ili se pak u dubini naše duše čuvamo spremni da u bilo koji čas skočimo u pomoć nekome koji se nalazi u težem položaju. Jedan od odgovora pružili su mi stanovnici Klokotiča. Oni su, negdje na početku ovog mjeseca, počeli skupljati novac od ruku do ruku kako bi došli u pomoć dvadesetogodišnjaku Mariusu Ciobanu. Oduvijek je dobar i lagan život bio stran ovome mladome čovjeku. Teške uvjete življenja dijeli zajedno s njegovom obitelji – maj-

kom i petnaestogodišnjom sestrom – u jednoj maloj sobici u domu njegovog djeda. Socijalna pomoć u svoti 150 leja, koju podižu svakog mjeseca iz općine Lupak, jedini je njihov prihod. U zadnje vrijeme zdravstveno se stanje Mariusa pogoršalo, a nakon liječničkih pregleda bio je suspektan od hepatitisa B (na sreću to još uvijek nije potvrđeno!). I, kao

da to nije dovoljno, zbog pogoršanja odnosa s njegovim djedom, Mariusovoj obitelji prijeti izbacivanje iz kuće. Klokotičanje nisu ostali ravnodušni pa su pronašli jedno moguće rješenje tome problemu. Jedna nenaseljena kuća u Klokotiču mogla bi im privremeno poslužiti u situaciji da se nesretni scenarij dogodi. Ali kao svaka opuštena kuća i ova treba novaca kako bi postala spremna primiti svoje nove stanare. A novaca nema...

Započeo sam govoriti u ovome članku o novostvorenoj ekonomskoj krizi koja, bez sumnje, utječe na naše živote na nepoželjne načine i dovodi nam teške novčane probleme, ali kada nam se u pojedinim trenucima čini da nam je najteže na svijetu, moramo otvoriti oči i srca svoja i pogledati naokolo jer ćemo sigurno vidjeti ljude čije nevolje nadmašuju naše. Hoćemo li tada iz naše neimaštine izdvojiti mali dio i pružiti njima, ili ćemo gledati dalje svoju bijedu s uvjerenjem da svaki mora jedino sebi pomoći?

Daniel Lucacela

NOI ÎN OCHII ALTORA

Subsemnatul prof. pens. Petru P. Ciurea, din comuna Răcășdia, județul Caraș-Severin, coautorul lucrării „Cărășeni de neînlocuit”, confirm primirea materialului despre preotul Todor Catici și vă mulțumesc.

În același timp, vă felicit pentru modul deosebit de întocmire a materialului, stilul ales provoacă puternice emoții artistice.

Legăturile mele cu Carașova datează din anul 1938, când la Liceul „General Dragălina” din Oravița, am fost coleg cu Martin Vaca din Carașova, numit ulterior Slovensky, cu care am stat împreună și în gazdă. El, ulterior, s-a transferat la Reșița. Am aflat că a devenit medic de renume, bucurându-se de prestigiu în întregul județ și că, fiul său, îmbrățișând tot medicina, l-a urmat întocmai.

Mi-ar face plăcere dacă mi-

ați putea oferi un medalion despre amândoi. Ar fi binevenite și alte portrete despre alte personalități locale sau din zonă.

Cu mulțumiri anticipate și cu urări de sănătate și mult succes în tot ceea ce întreprindeți.

Cu bine, Petru P. Ciurea

8. OŽUJKA SLAVI SE MEĐUNARODNI DAN ŽENA

„Budi jako oprezan da ne rasplačeš ženu jer Bog broji njene suze. Žena je nastala od muškarčeva rebra, a ne od njegovih stopala da se po njoj gazi. Ne od njegove glave da se njome vlada, nego od boka da mu bude jednaka. Ispod ruke da bude zaštićena i pokraj srca da bude voljena.”

Žene su se tijekom povijesti borile i stradale za svoje ideale. Da bi bile voljene, prihvaćene i u javnosti jednake svom suprotnom spolu, riskirale su ono što im je bilo najvažnije: život, obitelj i radno mjesto. Ideja za obilježavanjem Međunarodnog dana žena, kojega u naše vrijeme slavimo svake godine 8. ožujka, pojavila se prvi put početkom 20. stoljeća u doba brze industrijalizacije i ekonomske ekspanzije. Dan žena obilježava se u cijelom svijetu u spomen na prve javne demonstracije žena zaposlenih u industriji odjeće i tekstila, 8. ožujka, 1857. u New Yorku. Tekstilne su se radnice pobunile protiv načina na koji je postupao tadašnji režim i prosvjedom su zatražile kraće radno vrijeme, bolje radne uvjete, veće plaće, pravo glasa i zabranu rada djece, a nedugo zatim osnovan je prvi njihov sindikat. Slični protesti događali su se i sljedećih godina na isti dan, a najpoznatiji je bio onaj iz 1908. godine kada je veliki broj žena marširalo kroz New York tražeći ista prava.

Prvi Dan žena (Woman's Day) je obilježen 28. veljače 1909. u SAD-u deklaracijom koju je donijela Socijalistička stranka Amerike. Tog dana, organizirale su se političke manifestacije samo za pravo glasanja, a ne za ekonomska i društvena dostignuća pripadnika ženskog spola.

Po prijedlogu slavne njemačke revolucionarke za ravnopravnost žena u svijetu, Clara Zetkin (1857.-1933.), 8. ožujak 1910. proglašen je Danom žena na drugoj međunarodnoj ženskoj konferenciji u

Kopenhagenu. A već iduće godine je Međunarodni dan žena obilježen od preko milijun ljudi u Njemačkoj, Austriji, Danskoj i Švicarskoj. Ti događaji su koincidirali i požarom u tvornici Triangle Shirtwaist Factory

u New Yorku, gdje je 1911. godine poginulo 148. žena, koje nisu mogle izbjeći požaru jer su vlasnici za vrijeme rada zaključavali vrata kako da žene ne pobjegnu ili ukradu nešto iz tvornice. Naravno, vlasti nisu okrivile vlasnike, ali su za izgovor dali presudu prema kojoj su loši uvjeti na

radnom mjestu bili krivi za izbijanje požara.

Na zapadu se Međunarodni dan žena uglavnom prestao obilježavati 1930.-ih, dijelom i zbog toga što je bio povezivan s komunizmom, a tu je izgubio svoju ideološku osnovu. Feministice su ga 1960.-ih počele ponovo slaviti. Godine 1977. Ujedinjeni Narodi proglasili su 8. ožujka „Međunarodnim danom za prava žena i za mir”.

U posljednjih stotinu godina u nekim zemljama stvari nisu puno pomaknute s mjesta što se prava žena tiče. Osim što imaju jednako pravo na glasanje, u nerazvijenim državama žene su i dalje smatrane korisnima samo za rađanje, odgoj i brigu o vlastitom domu. Štoviše, one čine većinu nezaposlenih, dobivaju manje plaće, a teže se mogu izboriti za visoke funkcije od svojih muških kolega. Premda su se neke poslovno osigurale i imaju ekonomsku neovisnost i pristup javnom životu, najveći broj žena i dalje je iskorištavan na tržištu rada.

Žene, a pogotovo majke, spremne su darovati i svoj život samo da bi svojoj djeci i obitelji omogućile bolju budućnost. Njima i danas pripada većina kućnih poslova, a borba za ravnopravnost i dalje se nastavlja.

U našoj se zemlji slavi svake godine Dan žena/ majka. 8. ožujka, žene su vrlo počašćene i dobivaju od djece, muževa i drugih žena, u znak poštovanja, čestitke, cvijeće i razne poklone.

Slaviša Muselin